

Plecare

Bragagiu

Freamătă frunze-n toamna verii
Ca niște palme ameteite
De parcă spun: „La revedere!”
Lăstunilor și răsăritei.

Încă lucesc râzând la Soare,
Încă își strălucesc smaraldul,
Dar vine vremea ce le doare
Și le începe saga scaldul.

Însă nu vor de-a fi trecute
Fricoase de schimbarea firii
Și-ncearcă-a povesti să nu te
Predai zbârcirii și-ofilirii.

În valul moale al luminii
Tot chicotesc pe îndelete
Cum femeiuștile în mini
Vor să arate că sunt fete.

Dar jalnice sunt ele-n freamăt
Ce-a lemne mai sonor răsună
Și-aud cu mult mai clar un geamăt
Ca un lițoliu de pe Lună.

Ele nu știu că Ziditorul
Nu le-a uitat nici pe o clipă,
Că El le-așteaptă numai dorul
De-a se preface în aripă.

Cu mâna Lui cea îndrăzneată
El va picta culori mărețe
Și le va da așa o față
De negăsit în alte fețe.

Și pale, aurii, în purpur
Vor ului priviri și inimi
Că bradul, pinul și-un ienupăr
Se vor simți în verde nimeni.

Toate-n a frumuseței horă
Vor pierde undeva regretul,
Jelind puțin c-astă-auroră

N-o poate cuvânta poetul.

Culorile înmiresmate

Vor șopotii o melodie:

„Se trec și timpurile toate,

Dar dacă pleci - frumos să fie!”

Victor Bragagiu